

lioniere, det vil altsaa sige, at de Paagjældendes Panthavere have givet deres Tilslæbelse for 5 Milioner til at gaa ind i den nye Forsikring, saa er Vanskeligheden mindre, men den er dog uhyre stor. Efter Forholdenes Bestaaenhed vil en saadan Interessent, naar han kommer til sin Prioritetshaver for at faae hans Samtykke til at udtræde, faae det Svar: Ja, lad mig først se Foreningen stiftet; naar jeg ser det, og jeg har set Ministerens Sanktion, saa er der ingen Ting i Veien. Men der bruges netop her en saadan Beitingelse som et Mittel til at faae Foreningen stiftet, og stiller man Sagen paa den Maade, som jeg nys angav, saa vil Sanktionen blive en Hindring for Foreningens Stiftelse. Det er derfor med velberaad Hu, at vi i vort Forslag have fulgt det samme Udtryk, som brugtes i Forslaget fra 1859, om, at der skulde være „anmeldt“ til Forsikring, og det skal efter min Mening oplyses for Ministeren, naar han forlanger Bevis derfor, at der til Optagelse i Foreningen er stet Anmeldelse af et saadant Belyb. Det ærede Medlem mente, at der her kunde være Tale om Kontraksbrud. Jeg tror ikke, at der i det Forslag, som jeg har fremsat, er Noget, der kan berettigge Nogen til Kontraksbrud; der er kun givet Forkrister om de Midler, som staa under offentlig Forsorg, og over hvilke Regjeringen altsaa har Bestemmelsesret. Gjennem de forskjellige Love er det overladt til Justitsministeren at stadfæste eller godkjende Brandforsikringer. Hvad han foretager i den Henseende, binder ogsaa de øvrige Ministre. Nu forekommer det mig altsaa, at, naar en Autoritet, som nærmest bestyrer de Umyndiges Midler, og som har Tilsynet med mange offentlige Stiftelsers Midler under sig, siger, at der Intet er i Veien for, at en saadan Brandforsikringsforening yder Betryggelse for saadanne Midler, saa kan det ikke siges, at der er gjort noget Brud paa Kontrakt eller paa Obligationer om disse Midler. Lovforslaget taler jo ikke om andre Midler. Derfor Nogen vil indmelde sig i den nye Brandforsikring, saa maa han jo, efter den bestaaende Lovgivning, enten skaffe sine Pantekreditorers Samtykke, eller ogsaa maa han udbetale dem deres Kapital, og da forekommer det mig, at der ikke kan siges at foreligge noget Kontraksbrud. Den Regel, som Lovforslaget indeholder angaaende Panthaverne, er den samme, som stod i Forslaget fra 1859, og det forekommer mig derfor, at den indtil videre maa anses for tilstrækkelig. Jeg tror heller ikke, at den egentlig afviger fra den Hovedregel, der er givet for den almindelige Brandforsikringsforening. Jeg vil endnu ikke undlade en Bemærkning, skjøndt den er aldeles uafsentlig. Naar jeg før talte om nye Embedsmænd, som det ærede Medlem frygtede for, saa udtrykte jeg mig maaske mindre tydelig. Naar disse Embedsmænd jo skulle bestilles af Ministeriet, saa vil det dog blive Interessenterne i de paagjældende Brandforsikringer, der komme

til at betale dem. Eigesom den almindelige Brandforsikringsforening betaler den Kontokommitterede, som Ministeriet sender derhen, saaledes vil det jo ogsaa blive den paagjældende Forening, som kommer til at betale Tilsynet her. Jeg tror nu ikke, at saadanne Foreninger behøve særskilte Embedsmænd; men dette er jo ikke Noget, der paa nogen Maade kan influere paa Foreningens Afgang til at blive ligestillet med Landbygningernes Brandforsikringsforening, og Andet tilsigter dette Lovforslag ikke.

Formanden: Jeg kan ikke undlade at beklage, at det ærede Medlem paa et enkelt Punkt i sit Foredrag udtalte sig paa en Maade, som kunde opfattes som fornærmelig, om Ytringer, der vare faldne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenbug).

Justitsministeren: Den første Betragtning, som paatrænger sig ved det foreliggende Lovforslag, maa vel være den, om der overhovedet er Opfordring for Lovgivningsmagten til at tage dette Omraade under Behandling, og navnlig om der er tilstrækkelig Grund til give private Brandforsikringsforeninger Begunstigelser, saaledes som det jo er Hensigten med dette Lovforslag. Man kunde i saa Henseende ganske vist gjøre gjældende, at det i og for sig er et stort Spørgsmaal, om det er gavnligt, at der fremkommer mange forskellige private Brandforsikringsforeninger her i Landet, og man kunde maaske mene, at det i Virkeligheden vilde være til større Betryggelse for Befolkningen, at der kun var et mindre Antal uomtvistelig solide og vederhæftige Foreninger, i Stedet for et maaske stedsvis større og større Antal Brandforsikringsforeninger, der, efterhaanden som de blive mindre, maaske kunde vække nogen Tvivl om deres Evne til i paakommende Tilfælde at fyldestgjøre de Fordringer, som maatte have sig til dem. Det er jo nemlig — tror jeg — Noget, som maa indrømmes, at Foreningerne kunne blive saa smaa, at det kan faae nogen Indflydelse paa deres Vederhæftighed, imedens det paa den anden Side ikke kan negtes, at det er en Fordel for Forsikringsforeninger, at deres Omraade er stort. Man kunde mulig ogsaa gjøre gjældende, at medens det naturligtvis meget ofte er Tilfældet, at private Forsikringsforeninger stiftes, fordi der føles en virkelig eller i alt Fald formentlig Trang til at indrette sig paa en anden Maade end de allerede bestaaende Foreninger, saa kan det ogsaa være Tilfældet, at Skabelsen af en saadan ny Forening mere er begrundet i en enkelt Mandes Attraa efter at komme i Spidsen for en saadan Forening med de deraf flydende Fordels. Naar disse Betragtninger kunne gjøres gjældende, er det imidlertid slet ikke tvivlsomt for mig, at det vilde være urigtigt fra Lovgivningsmagtens eller fra Regjeringens Side at gjøre Noget, som kunde udbydes som en Hindring imod Dannelsen af nye frivillige Foreninger.